

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΕΛΛΕΝ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Βρισκόμαστε στην εποχή της Γαλλικής Έπαναστάσεως, στη χειρότερη περίοδο της τρομοκρατίας. Κάθε έννοια νόμου έχει καταργηθεί, κάθε σκιά δικαιοσύνης έχει λείψει, κάθε ίχνος ανθρωπιάς άποβέσθη. Και άπόμεινε μόνο ή σκοτεινή Έκδίκηση που πλανάται παντού σκοταρίζοντας τόν δειθορο και τη φοιχή...

Έκείνη την ήμέρα ή μεγάλη αίθουσα του περιήμιου Έπαναστατικού Δικαστηρίου είχε κατακλυσθή άπό τό άνάμικτο πλήθος που στριμωγόνταν άπελευσιτικά για να εξασφαλίσή μία θέσι, έστω και στο πόδι. Μέσα σέ κείνον τόν παράφορο και φιλέκδιμο όχλο, που διψούσε αίμα, ύπηρχαν και μερικοί παλαιοί άριστοκράται, σκυθρωποί και άμίλητοι, που έφταναν ώς τό δικαστήριο μεταμφιεσμένοι, για να παρατούν στη δίκη ενός φίλου, ενός πατέρα, ενός άδελφου...

Οι δικασταί δέν είχαν φανή άκόμα και ό όχλος άνυπομονούσε. "Άξαρνα ή πόρτα της αίθούσης τών συνδιασκέψιμων άνοιξε και ό Πρόεδρος προχώρησε προς τήν έδρα άκολουθούμενος άπό τό δόλοιοτα μέλη του Δικαστηρίου. Σε λίγο όλοι οι δικασταί είχαν καταλάβει τις θέσεις των, ζοφροοί και άλύγιστοι, μέσα σέ μία νεκρική σιγή. Οι ευγενείς στέκονταν άνάμεσα στό άκραστικό κυριεύμενο άπό άπεριγυατή άγωνία, με τήν καρδιά παλλομένη δυνατά, με τά μέλη μουσικιμένα άπ' τόν ιδρώτα, με τά πρόσωπα χλωμά, με τό κεφάλι φλογισμένο άπ' τόν πυρετό...

Ό Πρόεδρος σηκώθηκε άπάνω κρατώντας ένα φίλλο χαρτί και φώναξε:

— Πολίτα Βριέλ!

"Άλλά κανένας δέν άποκριθήκε στην ήχηρή εκείνη προσφώνηση!

— Πολίτα Βριέλ! έπανάλαβε με τραχύτερη φωνή ό Πρόεδρος σρέφοντας τό άγριοπό βλέμμα του προς τό εδώλιο τών κατηγορούντων.

Άπό τό άπείσιο όκείνιο κάθισμα σηκώθηκε τότε ένας ύψηλός νέος με ώρηγή συμπαθητική φυσιογνωμία και πλατύ, φωτεινό μέτωπο. Έκάρφωσε τό άγέρωχο βλέμμα του στόν Πρόεδρο και έλεπε με έντονη φωνή:

— Δέν ύπάρχει έδώ κανένας πολίτης Βριέλ, αλλά ένας πού δομαζέται μαρκήσιος Βριέλ, δούξ ντε Σαιν Βριέλ, κι αυτός είμαι εγώ!...

Σ' αυτά τά ψύχραμα λόγια τό μεγαλύτερο μέρος τών άγοραστρών έξερράγη σέ θορυβώδεις άποδοκιμασίες και σέ χυδαίες ύβρεις και βλαστήμιες.

Ό Πρόεδρος, άφού έπέβαλε σιγή στόν όχλο με τόν κώθωνα, γύρισε με κίπια προσποιημένη ευγένεια προς τό νέο, πού διατηρούσε τήν ίδια άνδραστητή και υπερίφανη στάση, και τού έλεπε με ένα ήρωικό χαμόγελο:

— Κύριε δούξ, οι πολίται ένοχοι πρόκειται να σάς άνακρίνουν...

— Τά εξετάσαμε όλα, κύριε Πρόεδρε, και μπορούμε να βγάλουμε άμέσως άπόφασι, φώναξε ένας άπ' τούς ένόχους. Κι' άμέσως σηκώθηκε όρθός κι' άρχισε να διαβάζη ένα καταδικαστικό ψήφισμα, ενώ ό όχλος ποδοκροτούσε, άήγροντας χαρογμένες κραυγές έπιδοκιμασίας. Οι άλλοι ένοχοι συμφωνούσαν προς τό περιεχόμενο του έγγραφου κουνώντας τά κεφάλια τους.

Παρ' όλη όμως τήν ταραχή πού έπικρατούσε αυτή τη στιγμή στην αίθουσα, άκούστηκε ξαφνικά μία φωνή σαραστιχη άπό τό άκροατήριο:

— Ό, τόν δυστυχισμένο!...

Ό νέος μόλις άκ υσε τήν όδυνηρή αυτή κραυγή γύρισε πίσω τό κεφάλι του και κάρφωσε τό βλέμμα του στα μάτια μιας άγνωστης νέας, ντυμένης ή μάλλον μεταμφιεσμένης σ' εργάτιδα. Η συνάντησι τών δύο έκείνων βλεμμάτων ένέκλειε κάτι τό εξάισιο, τό άγγελικό, τό έπουράνιο, πού δέν μπορεί να έκφρασθή με άνθρώπινη γλώσσα. Αυτό όμως δέν έβασταξε παρά μόνο λίγα δευτερόλεπτα, γιατί ό μελλοθάνατος δέν ήθελε να έκθέσει τήν άγνωστη... Κι' έτσι άφησε να τόν πάροιν άπ' τό δικαστήριο και να τόν οδηγήσουν στην φυλακή, χωρίς να ξανακινητή τήν όρραία κοπέλλα.

Τήν άλλη μέρα ό ουρανός ήταν σκοτεινός, ή ατμόσφαιρα βαρεία, οι

δρόμοι λασπομένοι. Άπό τό πρωί έξεφταν λεπτές νιφάδες χιονιού και τό κρύο όλο και δυνάμωνε.

Η πλατεία της Γρέβης είχε γεμίσει και πάλι άπό τό πλήθος πού δέν έχόρτανε να παρίσταται σέ θανατικές έκτελέσεις. Μερικοί μάλιστα άπό αυτούς είχαν μαζί τους και τροφή για να γευματίουν επί τήν ήμέρα, άποφασισμένοι να μείνουν εκεί άσπου να πείσι και τό τελευταίο κεφάλι. Σε κάθε άνεβοκατέβαμα τό κόκκινο λευδιού της λαμητόμου, όταν ό δήμος τούς έδειχνε τα κομμένα κεφάλια, τα μάτια τους άστραφταν κι' άπό τό στόμα τους έβγαίνουν άπαισιές ζητωκραυγές.

Στην πρώτη σειρά τών περιέρων, εκεί μπρός - μπρός στην λαμητόμο στεκόταν μία νέα πού φαινόταν πως δέν είχε συνήθεισε άκόμη στό φοικώδες θέαμα. Κρατούσε τά μάτια της κλεισμένα για να μη βλέπη. Τά ρούχα της ήσαν λεκιασμένα άπό κηλίδες ανθρωπίνου αίματος πού πετάγονταν άπ' τήν λαμητόμο σέ κάθε άποκαρπάλισμα. Είς κάθε νέα σταλαματιά πού πιτσιλιζε τό φόρεμά της αίσθανόταν φοβιάσι σ' όλο τό σώμα της, αλλά εξακολουθούσε να μνήν άκίνητη, χωρίς να βλέπη, χωρίς ν' άκούη, χωρίς να καταλαβαίνη τίποτε... "Όσο κι' άν τήν έσπορχαν, κι' άν τήν έμολώτιζαν, αυτή ξαναγύριζε πάντα στην ίδια θέσι. Μόλις δε έφτανε καινούργιο όχημα με μελλοθάνατους εθνήνεις, άνοιγε τά μάτια για να κυτάξη με λαχτάρα κάθε νέο κατάδικο πού κατέβαινε κ' έπειτα τα ξανακλείνει άμέσως.

Τώρα είχε καρφώσει τό βλέμμα της σ' ένα νέο άμάξι καταδικώντων πού προχωρούσε άργά.

Ό άγαπημένος της, ό φίλος της βρισκόταν εκεί! Τον άνεγνωρισε άπ' τήν πρώτη στιγμή... "Άλλά κι' έκείνος δέν άργησε να τη διακρίνη και ή μετεις τους συναντήθηκαν με πάθος, με λαχτάρα... Η νέα άρχισε να κλάη...

Σε λίγο ή συνοδεία σταμάτησε μπροστά στη λαμητόμο. Ό δήμος άρχισε τό έργο του. Μόλις έπεσε τό πρώτο κεφάλι, ό όχλος ξεσπασε σέ παταγώδεις έπιδοκιμασίες συνουθενώμενες άπό όξείες γυναικείες κραυγές... Ό δήμος έσφοργύσε τήν άπαισία λεπίδα του και σέ λίγο έπεσε δεύτερο κεφάλι. Η καρμινόλα άνεβοκατέρηκε έτσι δεκα τρεις φορές!

Τώρα ήθελε ή σειρά του νέου. Η νεαρή κορη είχε πάρει πειά να κλάη. Τό χλωμό πρόσωπό της είχε γίνει πελιδνό, τό λαρυγγί της είχε στεγνώσει, τά ναρκωμένα μέλη της βρέχονταν άπό κρύον ιδρώτα. Η καρδιά της χτυπούσε μέσα στό στήθη της δυνατά, σαν ναθελε να σπάσει. Μέσα στό κεφάλι της έννοισθε μία μεγάλη ζάλη στη σκέψη ότι θα κόψουν και τό δικό του τό κεφάλι...

Έκείνος, άφού έφριζε προς τό μέρος της ένα βλέμμα, ένα τελευταίο βλέμμα άποκαρτισμού, άνέβηκε άργά τό ικρίωμα. Έστάθηκε μπροστά στη σενίδα της λαμητόμου άλγιστος, άγέρωχος, εύθυμής, αλλά περισσότερο ώχρός, εξακοιούσοντας πάντα να τήν παρηγορή με τό βλέμμα του...

Ένα δευτερόλεπτο πέρασε κι' ό δήμος έβαλε τό βαρύ χέρι του άπάνω στόν τραχήλο του μελλοθάνατου. Τό σώμα έγειρε προς τά μπρός, κατά τη σανίδα. Ένα τριζέμο, ένα φρικό τριζέμο άκούστηκε, μία κέκκινη λάμψη φάνηκε και τό κεφάλι κυλιόστηκε κάτω... Τήν ίδια στιγμή εκείνη έτρεξε γρήγορα, έσκυψε, πήρε στα χείμα της τό αμόφρητο κεφάλι και κούλησε φλογερά τά χείλη της στό στόμα του!... Τά χείλη του άποκαλειόμενου έκινήθηκαν κι' αυτά στη ζωντανή εκείνη έπαφή και μέσα στην άπόλυτη σιωπή πού έακολουθούσε, άκούστηκε καθαρά ό ήχος δύο φιλιών.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Η ΑΜΙΜΗΤΗ ΣΕΒΙΝΙΕ

Ό γυός της περιφάνης κυρίας ντε Σεβινιε έγραφε στη μητέρα του ότι αισθάνεται μέσα του δύο υπάρξεις, εκ τών οποίων ή μία τη λατρεύει και ή άλλη θέλει να τήν πνίξη.

«Τό μόνο πού μπορείς να κάμης, άπάντησε ή πνευματώδης μητέρα του, είναι να βάλης τη μία υπάρξι σου να πνίξη τήν άλλη!..»

